

Justitiekanslern
Box 2308
103 17 Stockholm

Luntmakargatan 13, Box 7851,
SE-103 99 Stockholm, Sweden
Tfn/Phone: +46 8 563 085 00
Fax: +46 8 563 085 50
hsv@hsv.se, www.hsv.se

Teresa Edelman
8534
teresa.edelman@hsv.se
YTTRANDE

2010-03-09
Reg.nr 13-985-10

Yttrande i skadeståndsärende

(Ert dnr 6660-09-40)

Justitiekanslern (JK) har beslutat att inhämta ett yttrande från Högskoleverket över NNs skadeståndsanspråk med anledning av hennes studier vid Karolinska institutet (KI).

Högskoleverkets sammanfattande bedömning

Högskoleverket anser inte att staten är skadeståndsskyldig.

NNs yrkanden

NN har yrkat ekonomisk ersättning och ersättning för sveda och värk. Hon har till stöd för sitt yrkande anfört bl.a. följande. KI har hanterat hennes studier i logopedi med en tidsutdräkt om fem år vilket medfört stort lidande för henne. Hon motarbetades av sin handledare på magisteruppsatsen. Rektorsämbetet vid KI gav henne inte den hjälp hon behövde för att komma ur sin svåra studiesituation. När uppsatsen var klar blev den tvärtemot praxis underkänd utan att hon fick några som helst instruktioner för hur hon skulle gå vidare för att få den godkänd. Detta upprepades två gånger tills den ansvarige för motsvarande utbildning i Köpenhamn godkände uppsatsen i dess befintliga skick, fem år efter planerat examensdatum. NN menar att KI ansvarar för hennes uteblivna inkomster under denna tid.

Omständigheter som anspråket hänför sig till

NN antogs till logopedutbildningen vid KI höstterminen 1997. Hon anmälde KI till Högskoleverket vid tre tillfällen 2002, 2003 och 2006. I anmälningarna till Högskoleverket uppgav NN bl.a. att ledningen för logopedprogrammet gjorde det omöjligt för henne att fullfölja studierna och få examen inom den tid, åtta terminer, som utbildningen omfattade. Hon klagade också på handledning och underkännande av hennes magisteruppsats. Hon begärde redan då ekonomisk kompensation. KI lämnade ett utförligt yttrande över den första anmälan. Omständigheterna i ärendet fram till och med februari 2002 finns således

beskrivna i KI:s yttrande och i en särskild skrivelse från examinatorn Britta Hammarberg. Dessa omständigheter och senare händelser framgår också av Högskoleverkets beslut, vilka bifogas. Högskoleverket försöker här lämna en övergripande redogörelse för de omständigheter som NNs skadeståndsanspråk hänför sig till, kompletterad av KI:s yttrande över det nu aktuella skadeståndsanspråket och NNs senaste kommentarer.

Perioden fram till juni 2001

Utredningen i tillsynsärendet

I sitt yttrande till Högskoleverket i mars 2002 uppgav KI bl.a. följande. Från och med slutet av höstterminen 1999 försenades NN i sin studiegång dels på grund av sjukdom, dels på grund av inte godkända resultat. Detta innebar att en individuell studieplan lades upp för henne, enligt vilken hon uppmanades "beta av" kurs efter kurs i en ordning som var rimlig. Den individuella planen reviderades successivt under utbildningens gång.

De studiesamtal som fördes mellan NN och studierektorerna är väl dokumenterade. Under hösten 2001 sköttes kontakten brevlades och per e-post då NN inte ville komma till enheten för logopedi på Huddinge universitetssjukhus.

Professor Britta Hammarberg, som var examinator, hade i en bilaga till KI:s yttrande redogjort för NNs magisteruppsatsarbete, inkluderande resan till Argentina. Enligt redogörelsen uttryckte NN i januari 2000 sin önskan att söka stipendium från SIDA för att studera oralmotorisk behandling av barn med Downs syndrom i Argentina. Examinatorn stödde hennes ansökan, som skulle vara inne i mitten av januari, och ordnade en handledare i Sverige och en i Argentina. Examinatorn gick vidare med på att studieresan till Argentina skulle utgöra en del av NNs magisteruppsatsprojekt, där denna studie skulle ställas mot en liknande delstudie i Sverige. Examinatorn krävde en projektskiss över uppsatsprojektet. Hon hade efterfrågat projektskissen av NN vid upprepade tillfällen under höstterminen 2000 men aldrig fått någon skiss. Under planeringen av sitt uppsatsprojekt och sin Argentinaresa skrev NN till examinatorn och begärde byte av den svenska handledaren. Hon uppgav att handledaren inte hade tid eller intresse att bistå henne med den hjälp hon behövde. Eftersom den av NN föreslagna handledaren avböjde uppdraget kom något handledarbyte inte till stånd. NN reste till Argentina i juni 2000. Efter hemkomsten berättade hon att hon samlat in material i Argentina och ville jämföra olika centra i Argentina samt låta Sverige-jämförelsen utgå. Detta höll varken den svenska handledaren eller examinatorn med om utan de ville följa den ursprungliga planen i ansökan om stipendium och uppsatsprojektet. För att samla in underlag till den svenska delstudien i uppsatsen hade NN redan under våren 2000 kontaktat barn med Downs syndrom och deras föräldrar per brev. Efter hemkomsten ville dock NN inte genomföra dessa undersökningar eftersom hon ansåg sig ha tillräckligt

material från Argentina. I maj 2001 fick examinatorn ett utkast till uppsatsen. Examinatorn och handledaren kom fram till att det inte gick att utläsa hur data insamlats, vilket NN inte kunde förklara. Det ordnades ett möte med en statistiker som ansåg att materialet inte räckte för någon statistisk analys på grund av för många ”missing values”. Han ansåg att det enda som möjligen skulle kunna gå att pröva var en s.k. chi-två analys. Examinatorn och handledaren kom då fram till att man inte kunde komma längre med uppsatsprojektet och föreslog att det skulle läggas ned. Examinatorn föreslog i ett samtal i juni 2001 att NN skulle börja om med ett nytt uppsatsprojekt, men att hon kunde tillgodoräkna sig det arbete hon lagt ned som ”Fördjupning i valfritt kliniskt moment, 5 poäng”. Hon uppfattade att NN var införstådd med det och rapporterade därför in detta studieresultat i KI:s studieregister. Hon erbjöd också NN att komma vid höstterminsstarten och diskutera ett nytt uppsatsprojekt. NN nämnde då att stamning kunde vara en inriktning som intresserade henne. Kursen Vetenskaplig metod och Magisteruppsats, 20 poäng, omfattar även seminarier. NN var dock, enligt examinatorns redovisning, frånvarande på de flesta av dessa seminarier under vårterminerna 2000 och 2001. Hon deltog inte heller i sina kurskamraters magisteruppsatseminarier, då de presenterade sina egna och opponerade på varandras uppsatser vårterminen 2001.

I beslutet den 19 februari 2003, reg.nr 31-231-02, konstaterade Högskoleverket att NNs studier försenades på grund av sjukdom, annan frånvaro samt underkända moment i utbildningen men även på grund av att rättningen av hemtentamina i några fall hade dragit ut på tiden. Verket hade vissa kritiska synpunkter angående dessa fördröjningar samt uppgifterna i kursplanen. I övrigt ansåg dock verket att KI hade vidtagit tillräckliga åtgärder för att möjliggöra för NN att slutföra sina studier. Verket lämnade också en upplysning om att skadeståndsanspråk ska framställas hos Justitiekanslern.

Utredningen i skadestandsfrågan

Högskoleverket har remitterat NNs nu aktuella skadeståndsanspråk till KI. I sitt svar har KI delvis hänvisat till sina tidigare yttranden. KI har kommenterat hanteringen av NNs examensarbete på följande sätt.

NN skickade i maj 2001, cirka ett år efter att planeringen av uppsatsarbetet inletts, ett utkast av examensarbetet till handledaren och examinatorn. De fann då att arbetet innehöll så allvarliga brister – bland annat vad gällde insamlade data – att NN råddes att avsluta pågående uppsatsarbete och börja om. Att hon inte fick indikationer på de allvarliga bristerna i examensarbetet tidigare, hade flera orsaker. Trots flera uppmaningar inkom NN inte med någon projektskiss innan hon åkte på sin datainsamlingsresa, vilket resulterade i att handledarna inte kunde ge henne någon återkoppling på denna. Vidare ändrade hon självsvåldigt och mot handledarens och examinatorns inrådan upplägget på studien. Trots att hon vid flera tillfällen uppmanades redovisa sitt material från datainsamlingsresan, gjorde

hon inte detta. Handledaren och examinatorn hade sålunda små möjligheter att påverka upplägget och innehållet i det utkast till examensarbete som senare lämnades in.

NN har i kommentarer över KI:s yttrande uppgett bl.a. följande. Det som oroade henne innan hon for till Argentina var att hon förlorade sin svenska handledare och att den logoped hon själv hade kontaktat inte ville åta sig uppdraget. När hon kom hem efter att ha insamlat data i Argentina under sommaren 2000 fick hon gå hela höstterminen och så gott som hela vårterminen utan att få någon handledning. Hon lämnade i november 2000 en skriftlig redogörelse för hur hon arbetat i Argentina. Det förekom ett möte med en statistiker som menade att de insamlade data kunde utgöra underlag för en chi-två analys, vilket dock ignorerades av examinatorn Britta Hammarberg och den tidigare handledaren. Samma data kom dock att utgöra underlag för uppsatsen som sedan godkändes i dess befintliga skick. Hon fick heller aldrig möjligheten att komplettera sitt argentinska material med resultat från en svensk barngrupp. Hon anser att det var felaktigt av professorn Britta Hammarberg att inrapportera hennes arbete som en fempoängskurs.

Omständigheterna efter juni 2001

KI har uppgett följande. Eftersom NN inte ville avbryta det ursprungliga uppsatsprojektet tillmötesgick KI hennes begäran om en ny handledare, liksom hennes begäran om en ny examinator. Uppsatsen hade efter juni 2001 omarbetats i flera omgångar och underkänts vid tre tillfällen – den 2 september 2003, den 12 januari 2005 och den 18 april 2006 – av två examinatorer. I examinatorernas bedömningar fanns beskrivet vilka brister som de ansåg att examensarbetet var behäftat med och följaktligen vad som behövde omarbetas. Uppsatsen godkändes slutligen av en tredje extern examinator den 1 november 2006.

Att externa examinatorer utsågs beror på att NN meddelat att hon inte hade förtroende för logopedprogrammet vid KI – vilket för övrigt också var anledningen till att NN fick en ny handledare från en annan institution.

I beslutet den 14 augusti 2003, reg.nr 31-2880-03, konstaterade Högskoleverket att KI tillmötesgick NNs begäran om byte av handledare och arbetade på att finna en lämplig examinator.

I beslutet den 9 januari 2007, reg.nr 31-4160-06, konstaterade Högskoleverket att NNs examinator fick ett förtydligande av bedömningskriterierna från KI först den 19 oktober 2006, dvs. cirka två månader efter det att han begärde dessa, vilket KI hade beklagat. Eftersom NNs examensarbete var godkänt och resultatet registrerat fann verket inte skäl att ytterligare utreda frågan.

Petra Linberg har i sin kommentar uppgett bl.a. följande angående händelseförloppet efter juni 2001.

Hennes anmälan avser magisteruppsatsarbetet. De rester som omnämns i KI:s yttrande och som hon hade kvar efter det planerade examensdatumet den 6 juni 2001 anser hon inte vara relevanta för ärendet. Hon klarade av dem undan för undan medan hon väntade på en lösning på problemet med magisteruppsatsen som ju var den mest krävande uppgiften. Hon fick ingen ny handledare förrän i maj 2002, nästan ett år efter det planerade examensdatumet. Den nye handledaren från institutionen för folkhälsovetenskap följde kontinuerligt hennes arbete och ansåg att det var ett bra arbete, som skulle hålla de vetenskapliga krav som finns på magisteruppsatser. Uppsatsen lämnades in i början av juni 2003. Examinatorn, professor Eva Söderpalm, var från samma institution för logopedi som professorn Britta Hammarberg. NN fick den nya examinatorns bedömning den 12 september 2003. Examinatorn underkände kategoriskt uppsatsen utan att komma med specificerad kritik av dess vetenskaplighet. Examinatorn ställde vidare högre krav på hennes uppsats än vad som framgår av kursplanen om ”övning i vetenskaplig metod och skrivsätt”. På handledarens inrådan rättade hon uppsatsen så gott det gick i enlighet med examinatorns kritik och sökte specialister som kunde tänka sig att ge en s.k. second opinion i syfte att bevisa uppsatsens kvalitet för dekanus. Hon lyckades få ett positivt uttalande av en norsk specialist. Uttalandet avvisades dock av dekanus eftersom specialisten själv inte disputerat. Hon anser att dekanus borde ha accepterat specialisten då det var nödvändigt att få en opartisk bedömning av någon utanför en mycket liten akademisk krets.

I början av juni 2004 skickades den rättade uppsatsen till dekanus som först i december bekräftade att hon fått uppsatsen. Den 16 september 2005 skrev dekanus att examensarbetet underkänts med hänvisning till tidigare bedömning. NN skrev den 15 november 2005 ett rekommenderat brev till examinatorn Eva Söderpalm och begärde instruktioner för hur hon skulle rätta sin uppsats. Den 30 november 2005 fick hon svar från examinatorn att version nummer två av uppsatsen inte ändrade hennes tidigare uppfattning. Studentombudsmannen engagerades och professor Susanna Simberg från Åbo Akademi, tidigare doktorand till Britta Hammarberg, utsågs som ny examinator. Hennes underkännande kom i slutet av april 2006.

Inte vid någon av examinationerna fick NN bemöta kritiken, vilket enligt henne strider mot praxis.

NN har vidare anfört följande. De personer som utsågs till examinatorer hade en mycket nära arbetsrelation till Britta Hammarberg och i deras bedömningar återkom tydligt hennes resonemang. NN insisterade därför på att den helt oberoende chefen för logopedprogrammet i Köpenhamn, Lars von der Lieth, skulle bedöma hennes uppsats. Hon fick be sin handledare att återigen tala med dekanus i syfte att driva igenom en ny examination. Detta lyckades till sist i början av juni 2006. Den danske examinatorn fick dock inte på tre månader några efterfrågade bedömningsanvisningar och professor Britta Hammarberg visade sig ovillig att skriva på examensbeviset. Detta löste sig genom att chefen för

studentavdelningen lade sig i ärendet och hjälpte henne så att examensbeviset blev undertecknat.

Tillämpliga regler

Följande paragrafer i 6 kap. högskoleförordningen (1993:100) är av intresse. I 9 § anges att en student som uppfyller fordringarna för examen på begäran ska få examensbevis av högskolan. Enligt 15 § ska i kursplanen anges bl.a. formerna för att bedöma studenternas prestationer och de betygsgrader som ska användas. Av 18 § framgår att betyg ska sättas på en genomgången kurs, om inte annat är föreskrivet i kursplanen. Betyget ska bestämmas av en av högskolan särskilt utsedd lärare (examinator). I 21 – 24 §§ finns bestämmelser om antal prov, byte av examinator samt rättelse och omprövning av betyg.

Av 7 § förvaltningslagen (1986:223) följer vidare att varje ärende där en enskild är part ska handläggas så enkelt, snabbt och billigt som möjligt utan att säkerheten eftersätts.

Av den av NN åberopade kursplanen *Logopedi examensarbete/D*, fastställd den 20 juni 2005, framgår att kursen ”syftar till att ge den studerande övning i vetenskaplig metodik. Den studerande lägger upp och genomför ett forskningsprojekt samt gör en vetenskaplig rapportering i form av en magisteruppsats”. Under rubriken *Kursens innehåll och uppläggning* anges att kursens huvudsakliga innehåll är att genomföra en självständig vetenskaplig undersökning som ett forskningsprojekt under handledning. Den studerande tränas i att skriva, presentera och försvara en vetenskaplig rapport samt att kritiskt granska andras magisteruppsatser och att utöva opponentskap. Kursen startar under slutet av termin 6 med ett inledande seminarium där kursens innehåll och upplägg, samt förslag på uppsatsämnen presenteras. Under termin 7 följs arbetet upp vid kontinuerliga magisteruppsatsseminarier, statistikseminarier, bibliotekskunskap samt vetenskapsteori. Ett inledande moment i kursen är att skriva en projektskiss (cirka 3 sidor). I samarbete med handledaren i denna projektskiss preciseras forskningsupplägget. Under termin 8 färdigställs arbetet till en skriftlig rapport och presenteras muntligt vid ett magisterseminarium med opponenter och i närvaro av handledare och examinator. Den studerande ska också opponera på kurskamraternas uppsatser. Under *Arbetsformer* anges att kursen omfattar sammanlagt 20 veckor varav huvuddelen ägnas åt självständigt projektarbete med kontinuerliga träffar med handledare och eventuell kontakt med statistiker. Det anges vidare att deltagande vid seminarier är obligatoriskt. Under *Examination* anges att den omfattar skriftlig rapportering och muntlig redovisning med försvar av magisteruppsatsen samt opponentskap på annans arbete. Examinator bedömer och godkänner magisteruppsatsen. Betygsgrader är G (godkänt) och U (underkänt).

NNs skäl för sina skadeståndsyrkanden

Enligt examensbeviset avslutades hennes studier den 21 november 2006. Det innebär en tidsutdräkt på fem år och sex och en halv månad eftersom examensdatumet var den 7 juni 2001. Under denna tid kämpade hon för att få gehör för helt grundläggande behov som student, nämligen en handledare som ger handledning och en oberoende och rättvis examination, vilket hon till slut fick. Hon menar att hon blev utsatt för diskriminering genom fel och försummelse från myndigheternas sida. Hon har förlorat arbetsinkomster under den redovisade tiden. Vid den planerade examensdatumet hade hon varit garanterad ett arbete, medan hon vid det faktiska examensdatumet genast drabbades av arbetslöshet. Hon har även förlorat framtida pension och hennes skulder hos CSN har ökat. På grund av det stora lidandet som hon hade utsatts för under en lång tid, och som varit mycket destruktiv för hennes hälsa, anser hon att hon bör få ersättning för sveda och värk. Hon tror att hennes situation hade varit annorlunda om Högskoleverket kommit med skälig kritik.

KI:s inställning till NNs skadeståndsanspråk

KI tolkar NNs skrivelse så att tillämpligt lagrum är 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) som avser det allmännas skadeståndsansvar. Hon synes yrka ersättning för såväl personskada som förmögenhetsskada. En förutsättning för tillämpning av denna bestämmelse är dock att skadan uppkommit vid myndighetsutövning. Ytligt sett kan så tyckas vara fallet eftersom ärendet rör examination. Det råder inget tvivel om att själva examinationsärendet – dvs. handläggningen inför och själva beslutet om godkännande – utgör myndighetsutövning i skadeståndslagens mening. KI menar dock att man kan ifrågasätta om det utdragna arbetet med uppsatsen i sig kan anses utgöra myndighetsutövning. Grund för ersättning torde alltså inte föreligga redan av detta skäl.

Finner JK att 3 kap. 2 § skadeståndslagen helt eller delvis är tillämplig på det aktuella händelseförloppet, har KI ändå inte – mot bakgrund för vad som förekommit i ärendet – gjort sig skyldigt till ett sådant fel eller försummelse att skadeståndsansvar har uppkommit. KI anger att NNs krav ska avvisas.

Högskoleverkets bedömning

I likhet med KI anser Högskoleverket att NNs yrkande bör prövas med tillämpning av 3 kap. 2 § skadeståndslagen. Enligt detta lagrum ska staten ersätta personskada, sakskada eller ren förmögenhetsskada som vållas genom fel eller försummelse vid myndighetsutövning i sådan verksamhet för vars fullgörande staten svarar.

Handledningen

En förutsättning för att skadestånd ska utgå är alltså att skadan har vållats vid myndighetsutövning. Begreppet myndighetsutövning avser beslut och åtgärder från det allmännas sida som är ett uttryck för samhällets rätt att utöva makt över medborgarna. Att skadan ska ha vållats ”vid” myndighetsutövning betyder att den skadegörande handlingen endast behöver stå i ett visst närmare samband med myndighetsutövning.

När skolplikt föreligger har skolverksamheten, bortsett från den rena undervisningen, ofta en påtaglig karaktär av myndighetsutövning. Vad sedan avser det frivilliga utbildningsväsendet, som det är fråga om här, hindrar frivilligheten i och för sig inte att myndighetsutövning mot studenter förekommer. Däremot anses utrymmet för vad som ska anses utgöra myndighetsutövning vara mera begränsat än vad som gäller vid skolplikt (se uttalandet på s. 3 i JK:s beslut den 20 februari 2007, dnr 4797-06-40). Examination även i den frivilliga, högre utbildningen har dock i doktrinen och i ett flertal JK:s beslut ansetts utgöra myndighetsutövning. Även beslut att utse eller byta handledare måste följaktligen anses som beslut vid myndighetsutövning, särskilt när handledningen är, som i NNs fall, en förutsättning för examination av magisteruppsatsen. Det bör därför inledningsvis prövas om NN har vållats någon skada på grund av KI:s hantering av hennes handledning.

Av utredningen framgår att det hade förordnats en svensk och en spansk handledare för NN i början av magisterprojektet. NN ansåg dock inte att hon fick tillräcklig hjälp av handledaren. Hon begärde byte till en annan av henne själv kontaktad handledare redan innan hon åkte till Argentina. Examinatorn vid KI försökte ordna handledarbytet, men detta misslyckades på grund av att den tillfrågade handledaren inte ville åta sig uppdraget. Enligt KI stod den första handledaren kvar som NNs handledare i projektet. Enligt NN fick hon dock ingen handledning alls vid omarbetningen av hennes material insamlat i Argentina. Som Högskoleverket förstår det blev det enligt NN den första orsaken till att hennes examination försenades.

Även Högskoleverket anser att omständigheterna kring handledarskapet när uppsatsarbetet påbörjades har bidragit till den utdragna processen i samband med examinationen av uppsatsen. Det finns dock ingen allmän skyldighet för ett lärosäte att efterkomma en students begäran att byta handledare vid utbildning på grundnivå och avancerad nivå. Av utredningen framgår att KI ändå har försökt uppfylla NNs önskemål. Det framgår också att vid ett senare skede av hanteringen av examinationen har en extern handledare förordnats. Mot denna bakgrund anser Högskoleverket att svårigheterna med att hitta en lämplig handledare och den åtföljande fördröjningen inte kan hänföras till KI:s fel eller försummelse vid myndighetsutövning.

Examinationen

Beträffande examinatorernas befattning med NNs magisteruppsats vill Högskoleverket anföra följande. Den första examinatorns bedömning av NNs insamlade material till magisteruppsatsen och de två andra examinatorernas bedömningar av NNs uppsats måste anses innefatta myndighetsutövning mot henne. I sin tillsynsverksamhet kan Högskoleverket normalt inte ha synpunkter på examinatorernas bedömningar. I det tidigare återopade beslutet från JK anges att beslut eller åtgärder som grundar sig på en ifrågasatt felaktig rättstillämpning endast i undantagsfall torde vara så uppenbart oriktiga att man kan tala om fel eller försummelse i skadeståndslagens mening. JK återopar förarbetena till skadeståndslagen, domstolspraxis och doktrin till stöd för att det inte sällan kan hävdas att två olika bedömningar eller beslut båda måste anses riktiga, åtminstone i den meningen att det inte kan påstås att fel eller försummelse har förekommit. Mot denna bakgrund anser Högskoleverket att det inte går att fastställa att de tre första examinatorerna gjorde felaktiga bedömningar i skadeståndslagens mening.

NN gör också gällande att examinatorerna inte gett henne anvisningar om hur hon skulle rätta sin uppsats. Högskoleverket anser dock att inte heller dessa eventuella brister är så uppenbara att man kan tala om fel eller försummelse i skadeståndslagens mening.

I sina kommentarer påpekar också NN att dekanus borde ha accepterat en opartisk bedömning av en specialist utanför en mycket liten akademisk krets, som hon hade lyckats få ett positivt uttalande av. Enligt 6 kap. 18 § högskoleförordningen framgår dock att sådana bedömningar bara får göras av en av högskolan särskild utsedd lärare.

NN har vidare uppgett att hon inte fick bemöta kritiken, vilket strider mot KI:s regler. Högskoleverket kan konstatera att i den aktuella kursplanen finns det tydliga regler om hur en magisteruppsats ska examineras. Dessa regler har inte tillämpats i NNs fall. Vad Högskoleverket kan förstå har det berott på att den första examinatorn inte ansåg att NN har kommit tillräckligt långt med sitt arbete för att kunna examineras vid ett muntligt seminarium. De andra två examinatorernas bedömningar synes bara utgöra underlag eller en del av en framtida examination. Eftersom examinatorerna inte ansåg att uppsatsen uppfyllde de krav som KI ställer på en magisteruppsats ansågs hon inte klar för den föreskrivna examinationen. Inte heller denna bedömning kan ses som ett sådant fel eller försummelse vid myndighetsutövning att det kan utgöra grund för skadestånd.

Handläggningstiden

Även det utdragna förfarandet i samband med examinationen måste, enligt Högskoleverkets uppfattning, huvudsakligen ha berott på bedömningen att NN inte ansågs klar för att examineras. Vid några tillfällen har KI också gjort sig

skyldigt till betydliga förseningar i samband med rättningstider och erbjudanden till NN om möjlighet att ta igen missade prov. Dessa förseningar har dock inget direkt samband med magisteruppsatsen. Ett sådant samband har dock förseningen under 2006, då den sista examinatorn har begärt förtydligande av kriterier för hur examensarbeten på C- och D-nivå bedöms. KI har sänt de efterfrågade kriterierna först efter två månader. Denna fördröjning kan ses som KI:s fel vid myndighetsutövning. Högskoleverket anser dock inte att det är visat att fördröjningen har orsakat en ersättningsgill skada. Sammanfattningsvis anser verket att skadeståndskyldighet för staten inte föreligger enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen.

Detta yttrande har beslutats av universitetskanslern Anders Flodström efter föredragning av verksjuristen Teresa Edelman i närvaro av huvudsekreteraren Lena Adamson, informationschefen Eva Ferndahl och chefsjuristen Eva Westberg.

Anders Flodström

Teresa Edelman

Kopia för kännedom till:
Karolinska institutet, rektor
NN